

Arrest

nr. 273 523 van 31 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. ABBES
Xavier de Buestraat 26
1180 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. ESHAGHZEY, die *loco* advocaat M. ABBES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MAERTELAERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas in haar nota met opmerkingen als volgt voor:

“Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, deed op 02.03.2020 een aankomstverklaring te Brussel. Hij verklaarde op 24.02.2020 in het Rijk te zijn aangekomen en werd tot 23.05.2020, onder een bijlage 3, tot verblijf toegelaten.

Hij diende op 04.01.2021 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in functie van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn zus, Mevrouw L. M. L., van Spaanse nationaliteit en met verblijfsrecht in België (bijlage 19ter).

Het Bestuur weigerde hem op 21.06.2021, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Hij diende op 28.07.2021 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in functie van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn zus, Mevrouw L. M. L., van Spaanse nationaliteit en met verblijfsrecht in België (bijlage 19ter). Hij diende ten laatste op 27.10.2021 volgende documenten over te leggen: bewijzen ten laste van de burger van de EU voordat deze in België aankwam, attest niet ten laste OCMW, documenten aangaande verblijf tussen maart 2020 en 28.07.2021. Het Bestuur weigerde hem op 27.01.2020, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.”

Dit feitenrelaas is correct en vindt steun in het administratief dossier met dien verstande dat de datum in de laatste zinsnede van de feitenvoorstelling niet 27 januari 2020 is, maar 27 januari 2022.

De bestreden beslissingen zijn de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden enerzijds (hierna: de eerste bestreden beslissing) en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds (hierna: de tweede bestreden beslissing).

De datum van de kennisgeving van de bestreden beslissingen werd niet ingevuld op de kennisgeving, behalve het jaartal 2022. De verzoekende partij verklaart dat de kennisgeving op 7 februari 2022 is geschied.

De bestreden beslissingen kennen de volgende redengeving:

(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid, gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.07.2021 werd ingediend door:

Naam: L.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Zmamra

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroege op 28.07.2021 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde L. M. L., van Spaans nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zijn willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

-attest van het OCMW te Zemst dd. 8.11.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen financiële steun heeft ontvangen.

-loonfiches op naam van de referentiepersoon bij werkgever Actief dienstencheques voor de periode januari 2021-juni 2021

-attestation de propriété dd/6.07.2021 waaruit blijkt dat betrokkene in het bezit is van een onroerend goed te Marokko, weliswaar voor de helft (samen met zijn broer)

-rekeninguittreksels Beobank op naam van de referentiepersoon waar zij de financiële steun willen bewijzen.

Betrokkene heeft op de volgende data financiële steun ontvangen: 21.07.2020, 24.07.2020, 23.09.2020 en 18.11.2020 dient met betrekking tot deze geldsommen opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene op 02.03.2020 inreisde in België (zie aankomstverklaring stad Brussel n°2020/175 dd. 02.03.2020); uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat hij opnieuw uitreisde, zijnde naar Marokko, zijnde naar Italië. De relevantie van deze stortingen in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging is dan ook niet afdoende duidelijk.

-déclaration d'hébergement à un ressortissant extracommunautaire + communication d'hebergement pour un ressortissant extracommunautaire. Echter, uit deze documenten valt niet op te maken dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 08.08.2019 in België verblijft, komende van Spanje. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is dusal lang geen sprake meer.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet voldoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine (zijnde Marokko, zijnde Italië) voor zijn komst naar België. Betrokkene legt enkel een attest voor waaruit blijkt dat hij voor de helft eigenaar is van een onroerend goed te Marokko. Aangaande de financiële onvermogenheid werd niks voorgelegd.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist.

*Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, onder punt 2.1. telkens als 'de bestreden beslissing' aangeduid. De verzoekende partij geeft dit ook aan in het middel. In dit middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van machtsoverschrijding, van de "wet van 11 april 1994 betreffende het openbaar bestuur", van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel dat oplegt met alle pertinente gegevens rekening te houden, van het proportionaliteitsbeginsel en van het principe van gezag van gewijsde.

Het eerste middel wordt als volgt uiteengezet:

"V.I Quant a la decision de refus de séjour

Sur les moyens pris des articles 9bis et 13 de la loi du 15 décembre 1980 et de la violation de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs de l'article 62 de la loi du 15.12.1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'excès de pouvoir, la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration, et de la violation notamment des articles 8 de la CEDH approuvés par la loi du 15.05.1955, de l'article 22 de la Constitution belge, du principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents de la cause, du principe de bonne administration, du principe général de prudence et de proportionnalité, et de l'autorité de la chose jugée, pris ensemble ou isolément ;

La partie requérante conteste la décision prise le 27/01/2022, notifiée le 07/02/2022 :

En ce que la partie défenderesse a violé son obligation de minutie et de bonne administration prenant une décision disproportionnée à l'égard du requérant ;

Alors que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ;

Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737);

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée. " ;

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation. Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate ". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision " (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate¹ comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le terme « adéquat » implique que la motivation fournie en droit et en fait doit prendre en compte, de manière proportionnée, les différents éléments soumis à son appréciation ;

Que la partie requérante renvoie, à cet égard, à la doctrine qui précise ce qui suit : « Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende »²

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842).

Qu'outre une motivation adéquate, la décision de l'Office des Etrangers doit reprendre une motivation exacte et un examen approfondi de la situation concrète de la partie requérante ; Que tel ne fut pas le cas par les parties adverses ;

Que la partie adverse n'a pas procédé à un examen approfondi de la situation concrète de celle-ci, en ce qu'elle n'a pas pris en considération les éléments du dossier administratif démontrant l'ancrage durable au sein de la société civile belge et à tous le moins la décision est disproportionnée par rapport à l'analyse du dossier administratif ; La défenderesse s'en rend bien compte en ne délivrant d'ailleurs pas d'ordre de quitter le territoire ;

Que votre Conseil n'est compétent, dans l'exercice de son contrôle de légalité, que pour vérifier si l'autorité a pris sa décision en se basant sur les éléments factuels corrects ou si elle les a analysés correctement, et si, sur cette base, elle n'a pas abouti à une conclusion disproportionnée³ ;

Attendu que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet.

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n° 130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

1ère Branche

Considérant première branche, qu'il convient de rappeler les principes figurant dans la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration qui donne à la partie requérante la faculté de consulter son dossier administratif pour d'examiner les éléments et autres informations dont l'administration dispose ;

L'article 32 de la Constitution consacre le principe de la publicité de l'administration ;

La loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration confirme ce principe ainsi que la Directive 2003/98/CE du Parlement Européen et du Conseil du 17 novembre 2003 concernant la réutilisation des informations du secteur public ;

La loi entend par document administratif, toute information, sous quelque forme que ce soit, dont une autorité administrative dispose ;

Elle précise également que le droit de consulter un document administratif d'une autorité et de recevoir une copie du document consiste en ce que chacun peut prendre connaissance sur place de tout document obtenir des explications à son sujet et en recevoir communication sous forme de copie ;

La directive 2003/98/CE du Parlement européen et du Conseil du 17 novembre 2003 concernant la réutilisation des informations du secteur public, par son article 1er, 1., fixe un ensemble minimal de règles concernant la réutilisation et les moyens pratiques destinés à faciliter la réutilisation de documents existants détenus par des organismes du secteur public des Etats membres ;

Aux termes de son onzième considérant, la directive dispose qu' « Elle couvre toute représentation d'actes, défaits ou d'informations - et toute compilation de ces actes, faits ou informations – quel que soit le support (écrit sur papier ou stocké sous forme électronique ou enregistrement sonore visuel ou audiovisuel), détenue par des organismes du secteur public » ;

En l'espèce, suite à la notification de la décision attaquée intervenue le 28/01/2021, la partie requérante a introduit sa demande de copie du dossier administratif par courriel du 4/02/2021 ; Ce courriel rappelait la nécessité vu les délais de recours d'obtenir ce dossier sous le bénéfice de l'urgence ;

*Malgré un rappel, le dossier n'a pas été adressé dans le délai de recours de sorte que la partie requérante n'a pas pu examiner le dossier administratif ;
La partie requérante a dès lors été privée et entraver dans son droit de défense ;*

Elle expose ci-dessous, un article publié en 2018, dans le n°200 de la Revue du Droits des Etrangers, pages 624-625, sous l'article «Accès au Dossier administratif et Règlement Dublin : l'expression d'un principe général, ou l'exception qui confirme la règle ? » : que :

(...)

La partie se range derrière cette doctrine dont elle se fait fort dans le présent recours ;

L'accès au dossier trouve également son fondement dans la directive 2003/98/CE du Parlement européen et du Conseil du 17 novembre 2003 concernant la réutilisation des informations du secteur public de sorte que le droit de l'union s'applique dont la Charte des droits fondamentaux et son article 47;

Dès lors, le droit à la défense, le principe d'égalité des armes, et le principe de publicité sont violés

outre l'absence de sources probantes de sorte la motivation manque en droit ;

Les dispositions légales visées au moyen sont, par conséquent, violées en l'espèce ;

Le moyen, en sa première branche, est fondé.

2ème Branche

Alors qu'en vertu du principe de bonne administration, et plus particulièrement du principe de prudence, toute autorité administrative se doit de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause ; qu'elle se doit de procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en toute connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié (nous soulignons) tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (J. JAUMOTTE, « Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative » in

Le Conseil d'Etat de Belgique, cinquante ans après sa création (1946-1996), ULB, Bruxelles, Bruylant, 1999, p. 687) ;

Attendu que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet ;

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre un décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

Attendu qu'il appert à la lecture de la motivation de la décision que la partie défenderesse ne conteste pas que la partie requérante a fait la preuve de la réalité de son ancrage durable sur le territoire du Royaume et que sa volonté de travail est établie ;

Qu'en effet, la partie défenderesse ne conteste ni sa bonne intégration au sein de la société civile belge ni sa volonté de travailler de sorte que ces éléments sont parfaitement établis ;

Que dès lors, la partie défenderesse prend une décision de rejet sans contester l'ancrage durable de la partie requérante ;

Que celle-ci se contente néanmoins de dire que la partie requérante reste en défaut de démontrer que son intégration est plus forte en Belgique que dans son pays d'origine alors que le dossier administratif démontre le contraire ;

Il est de jurisprudence constante que :

(...)

Par arrêt du Conseil de Céans pris le 24 octobre 2017 (Arrêt n°194 134 dans l'affaire 185 243 / VII), il est admis que :

(...)

Qu'en effet, la partie requérante a déposé, dans son courrier adressé à la défenderesse et repris dans la motivation de la décision attaquée, un ensemble de pièces démontrant que celle-ci a établi le siège et le socle de sa vie privée et familiale en Belgique ;

Que son séjour et les pièces déposées démontrent que la motivation de la décision attaquée ne peut être suivie dans la mesure où il ne raisonnablement envisagé que la partie requérante a gardé une intégration plus forte dans son pays d'origine qu'en Belgique d'autant qu'il est une force vive vu son emploi ;

Qu'il ne ressort pas de cette motivation que la partie défenderesse a pris en considération tous les éléments de la cause ;

Que la partie défenderesse a pris une décision manifestement disproportionnée et de principe dans la mesure où le dossier démontre que la partie requérante dispose d'un ancrage durable au sein de la société civile belge ;

Cette décision est disproportionnée vu que le requérant respecte tous les critères de la loi ;

Que cela se matérialise par l'absence d'ordre de quitter le territoire plongeant dès lors le requérant dans le néant administrativement ;

Qu'enfin le requérante ne comprend pas pourquoi il est estimé que la prise en charge est insuffisante alors qu'il démontre une aide financière de 450 euros par mois ;

Que vu l'aide financière démontré, le requérant ne comprend pas les motivations de la décision de refus ; En outre, l'état ne fait aucune analyse financière des suites de cette prise en charge et la capacité économique de sa sœur à prendre ne charge le requérant d'autant que le conjoint de sa sœur travaille également ;

Que le moyen est sérieux et fondé ;"

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De (eerste) bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, zodat de beslissing is gemotiveerd in rechte. Daarnaast is de beslissing ook gemotiveerd in feite door erop te wijzen dat volgens de gemachtigde uit het geheel van de voorgelegde gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het herkomstland reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. De gemachtigde heeft dit ook toegelicht door in te gaan op alle voorgelegde stukken en te duiden waarom die stukken voor hem niet volstaan om aan te tonen dat voldaan is aan de vereisten van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Het voornamelijk theoretisch betoog van de verzoekende partij over deze bepalingen doet hieraan geen afbreuk.

2.1.3. De verzoekende partij voert de schending aan van de "wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur" (hierna: de wet van 11 april 1994). Zij verwijst naar artikel 1, 1°, van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) en naar artikel 32 van de Grondwet. Zij houdt voor dat zij het administratief dossier niet heeft ontvangen voordat de beroepstermijn is verstreken zodat haar rechten van verdediging, de wapengelijkheid tussen de partijen en het publiciteitsprincipe zijn geschonden, dit in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Zij verwijst naar een artikel, verschenen in het 'Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht' van 2018 met nummer 200, pagina's 624-625, dat zij ten dele citeert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt in eerste instantie op dat de verzoekende partij nalaat in dit onderdeel uiteen te zetten welke precieze bepaling van de wet van 11 april 1994 zij geschonden acht. Bij gebreke hiervan is het onderdeel onontvankelijk.

Artikel 32 van de Grondwet, dat bepaalt dat iedereen toegang moet hebben tot administratieve stukken en er een kopie van moet kunnen krijgen, luidt:

"Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134."

Dit artikel geeft geen uitsluiting over enige termijn waarbinnen de inzage moet gebeuren en de verzoekende partij toont niet aan dat zij voor het nemen van de bestreden beslissingen geen inzagerecht kon uitoefenen middels contactname met de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een afschrift van het administratief dossier werd verzonden, binnen de maand na aanvraag hiertoe. De schending van artikel 32 van de Grondwet wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij, door aan te voeren dat de verwerende partij naliet gevolg te geven aan haar verzoek om een afschrift te krijgen van het administratief dossier, niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig tot stand kwam of dat deze door enige onwettigheid is aangetast.

De verzoekende partij laat ook na in het verzoekschrift of ter terechtzitting, nu zij inzage van het dossier heeft gekregen, aan te duiden welk element precies zij zou opwerpen om haar rechten van verdediging uit te oefenen op een wijze dat niet al in het verzoekschrift kon uiteengezet worden, ontstaan door een eventueel gebrek aan kennisname van het administratief dossier.

Verder is de volgende opmerking in de nota met opmerkingen van de verwerende partij pertinent en vindt deze steun in het administratief dossier:

“Verzoeker toont verder niet aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek nu hij in staat is geweest om zijn rechtsmiddel tegen de bestreden beslissing op nuttige wijze aan te wenden. Hij toont niet aan in welke mate zijn belangen geschaad zouden kunnen zijn.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat verzoekers raadsman, in tegenstelling tot wat hij in voorliggend verzoekschrift beweert, het administratief dossier op 14.02.2022 heeft opgevraagd en niet op 04.02.2022. Het administratief dossier werd op 08.03.2022 aan verzoeker overgemaakt, te weten binnen de bij artikel 6 §5 van de wet van 11.04.1994 bepaalde termijn van 30 dagen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 5. De federale administratieve overheid die niet onmiddellijk op een vraag om openbaarheid kan ingaan of ze afwijst, geeft binnen een termijn van dertig dagen na ontvangst van de aanvraag aan de verzoeker kennis van de redenen van het uitstel of de afwijzing. In geval van uitstel kan de termijn nooit met meer dan vijftien dagen worden verlengd.”

Verder laat verwerende partij gelden dat verzoeker te allen tijde de mogelijkheid heeft om zich persoonlijk aan te melden bij de kantoren van de Dienst Vreemdelingenzaken en inzagerecht te vragen. Verzoeker toont niet aan van die mogelijkheid gebruik te hebben gemaakt.”

Nazicht van het administratief dossier leert inderdaad dat de verzoekende partij pas op 14 februari 2022 een kopie van het administratief dossier heeft aangevraagd bij de verwerende partij. Op 8 maart 2022 heeft de verwerende partij hieraan een gunstig gevolg gegeven. De verzoekende partij geeft een uitvoerig theoretisch betoog, maar laat na *in concreto* aan te duiden welk element van die aard is haar betoog te ondersteunen of te wijzigen, derwijze dat haar belangen zijn geschaad.

De verzoekende partij kan geenszins overtuigen dat zij pas door kennis te nemen van het administratief dossier de opportuniteit van het indienen van een beroep kon beoordelen en op nuttige wijze haar beroepsrecht kon aanwenden. Zij toont verder ook geenszins aan dat bepaalde concrete elementen onterecht niet in rekening zijn gebracht. De verzoekende partij toont in het verlengde hiervan evenmin aan dat de huidige beroepsprocedure niet doeltreffend is of haar geen daadwerkelijk rechtsmiddel kan bieden. Zij geeft evenmin aan dat niet binnen de termijn, voorzien in de wet van 11 april 1994, gevolg werd gegeven aan haar verzoek tot inzage in het administratief dossier. Het administratief dossier van de verzoekende partij lag in elk geval ook ter inzage bij de Raad, voorafgaand aan de terechtzitting, zodat zij het kon raadplegen. Ter vrijwaring van de rechten van verdediging als algemeen rechtsbeginsel en het tegensprekelijk karakter van de debatten, kon zij verder wel degelijk voor de rechter grieven aanbrengen die betrekking hebben op elementen waarvan zij pas kennis kon nemen door inzage in het administratief dossier en die haar eerder niet gekend waren. Verzoekende partij stelt dat zij over het administratief dossier moest beschikken voor de beroepstermijn afliep.

In regel mogen geen middelen aangevoerd worden die niet zijn opgenomen in het inleidende verzoekschrift. Evenwel, gelet op de rechten van verdediging, is het toch toegelaten om in een latere fase van de procedure alsnog een middel aan te voeren dat is gesteund op een gegeven waarvan zij geen kennis kon hebben op het ogenblik dat zij haar beroep instelde en dat door verweerder verborgen zou zijn gehouden (cf. A. WIRTGEN, *Administratieve Rechtsbibliotheek: 10. Raad van State, I. afdeling bestuursrechtspraak, 3. Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen*, Brugge, die Keure, 2004, 50; R. STEVENS, *Administratieve Rechtsbibliotheek: 10. Raad van State, I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 74). De voorzitter vraagt ter terechtzitting naar het actueel belang bij het eerste onderdeel van het eerste middel aangezien de verzoekende partij het administratief dossier heeft verkregen op 8 maart 2022 en hieromtrent geen nieuwe grieven zijn aangehaald. De advocaat van de verzoekende partij stelt dat er hieromtrent geen actueel belang meer is.

De verwerende partij heeft het administratief dossier tijdig aan de Raad overgemaakt en de verzoekende partij was dus bij machte om kennis te nemen van de inhoud van dit dossier. Zij kan, gezien het voorgaande, niet worden gevolgd in haar bewering dat er geen eerlijke procesvoering is en geen wapengelijkheid omdat zij niet de kans had haar rechtsmiddelen nuttig te laten gelden. Zij toont haar actueel belang bij deze grief niet aan.

Dit eerste onderdeel is onontvankelijk.

2.1.4. In een tweede onderdeel benadrukt de verzoekende partij de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Naast een theoretisch betoog over deze beginselen van behoorlijk bestuur, stelt de verzoekende partij dat niet betwist wordt dat zij een duurzame band heeft met België, geïntegreerd is en werkbereid is. Desalniettemin stelt de eerste bestreden beslissing dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat haar integratie in België sterker is dan haar integratie in het herkomstland.

De Raad vindt dergelijke motieven evenwel niet terug in de bestreden beslissing. Enkel merkt de verwerende partij op, in verband met de tweede bestreden beslissing, dat van de verzoekende partij kan verwacht worden dat nergens uit blijkt dat de verzoekende partij niet in staat is dat zij ook in het herkomstland een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van de referentiepersoon (eigen onderlijning).

Deze kritiek is derhalve gericht op een onbestaand motief, wat niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissingen.

De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat, wat de eerste bestreden beslissing betreft, deze een antwoord biedt op een gezinsherenigingsaanvraag, ingediend in functie van haar Spaanse zus zodat de eerste bestreden beslissing de elementen van werkwilgheid en integratie niet hoeft te onderzoeken. Nog minder dient de verwerende partij na te gaan of de integratie in België sterker is dan in het herkomstland.

De verwijzing naar arresten van de Raad is niet dienstig bij gebreke aan precedentswaarde in het Belgische rechtssysteem, waarbij de Raad ten overvloede opmerkt dat het arrest nr. 194 134 handelt over een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. In dit geval diende de verwerende partij een antwoord te verlenen op een aanvraag, gesteund op de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet.

2.1.5. In de mate dat de verzoekende partij haar grieven uit over artikel 8 van het EVRM, laat de verzoekende partij in dit onderdeel na welke elementen en welke stukken leiden tot de vaststelling dat artikel 8 van het EVRM geschonden zou zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt door te verwijzen naar haar verblijf in België (*in casu* aankomstverklaring op 2 maart 2020) en werkbereidheid.

2.1.6. Verder toont de verzoekende partij niet aan met welke dienstige stukken geen rekening is gehouden. De motieven van de eerste bestreden beslissing zijn niet kennelijk onredelijk en de verzoekende partij laat na aan te tonen dat deze motieven onwettig zijn. De motieven van de eerste bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze niet correct zijn beoordeeld. Enige disproportionaliteit kan niet waargenomen worden. In het eerste middel maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk waarom de eerste bestreden beslissing niet gepaard zou gaan met de tweede bestreden beslissing.

2.1.7. De verzoekende partij stelt nog dat zij niet begrijpt waarom de financiële hulp *a rato* van 450 euro vanwege de referentiepersoon niet zou volstaan om een gunstig gevolg te geven aan haar aanvraag.

De verzoekende partij gaat voorbij aan het motief van de eerste bestreden beslissing dat handelt over de financiële steunverlening door haar zus:

“-rekeninguittreksels Beobank op naam van de referentiepersoon waar zij de financiële steun willen bewijzen.

Betrokkene heeft op de volgende data financiële steun ontvangen: 21.07.2020, 24.07.2020, 23.09.2020 en 18.11.2020 dient met betrekking tot deze geldsommen opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene op 02.03.2020 inreisde in België (zie aankomstverklaring stad Brussel n°2020/175 dd. 02.03.2020); uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat hij opnieuw uitreisde, zijnde naar Marokko, zijnde naar Italië. De relevantie van deze stortingen in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging is dan ook niet afdoende duidelijk.”

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3°[...].”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij moet aantonen reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn van haar Spaanse zus of deel uit te maken van dat gezin. Verzoekende partij moet dit aantonen met stukken van de landen van herkomst, in dit geval stukken van hetzij de Italiaanse, hetzij de Marokkaanse autoriteiten of, bij ontstentenis hiervan, zij kan dit aantonen met elk passend middel.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt correct dat de relevantie van deze voorgelegde stukken niet duidelijk is. Immers wordt erop gewezen dat de verzoekende partij op 2 maart 2020 België inreisde, dat er geen gegevens voorhanden zijn dat de verzoekende partij opnieuw België sedertdien uitreisde en dat bijgevolg de stukken betrekking hebben op geldstortingen die dateren vanaf het verblijf van de verzoekende partij in België. Omdat de stukken betreffende de hulpverlening aan haar zus (stortingen van 450 euro) niet afkomstig zijn uit de periode, voorafgaandelijk aan de komst van de verzoekende partij in België, is het logisch dat de relevantie van deze stukken niet kan ingezien worden.

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet is duidelijk. De bestreden beslissing citeert en verwijst naar de toepassing van dit artikel en maakt duidelijk dat de stukken niet betrekking hebben op een situatie van één der herkomstlanden. Op basis van deze stukken moest geen financiële analyse gemaakt worden, noch nagegaan worden of de zus van de verzoekende partij in staat was om de verzoekende partij ten laste te nemen.

De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing correct stelt:

“Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel

47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen." (eigen onderlijning).

2.1.8. Uit het voorgaande besluit de Raad dat de verzoekende partij de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt in zoverre de aanvoering al ontvankelijk is.

Het eerste middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel dat volgens haar bewoordingen zich richt tot de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van een manifeste beoordelingsfout, van de zorgvuldigheidsplicht, van het voorzichtigheidsbeginsel, van de artikelen 6, 8 en 13 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

"V.2. Quant à l'ordre de quitter le territoire

MOYEN PRIS DE LA VIOLATION :

Des articles 7, 62, 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers,

- *Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatifs à la motivation formelle des actes administratifs,*
- *De l'erreur manifeste d'appréciation, du devoir de minutie et de prudence en tant que composantes du principe de bonne administration,*
- *De l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et 22 de la Constitution ;*
- *Des articles 6 et 13 de la Convention européenne des droits de l'Homme ;*

En ce que, la partie adverse prend une annexe 13, soit ordre de quitter le territoire, avec une motivation qui ne prend pas en compte tous les éléments de la procédure, en fait et en droit et sans justification quant à une telle mesure ;

Alors que, toute décision administrative se doit d'être motivée en fait et en droit de manière précise et exacte ;

1er Branche

Considérant que l'article 7 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que : « Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé... » ;

Il résulte de cette disposition que la partie adverse doit motiver l'ordre de quitter le territoire ou à tout le moins, faire le constat de l'illégalité du séjour de l'étranger ;

Votre Conseil a dit pour droit que l'Office des étrangers devait se prononcer sur l'illégalité ou non du séjour de l'étranger avant de notifier un ordre de quitter le territoire sous peine de violer le principe de motivation formelle des actes administratifs (CCE., 28 février 2014, n° 119 939, affaire 137 564/111) ;

Il n'en est rien en l'espèce ;

La décision doit respecter les droits fondamentaux tels que garantis par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme ;

La partie adverse ne s'est pas prononcée sur cette question d'autant plus qu'elle contraint le requérant à retourner dans son pays d'origine emportant une séparation pour une durée indéterminée empêchant leur droit à l'article 8 de la CEDH notamment de poursuivre la procédure en reconnaissance de paternité;

En effet, l'exécution de cette décision sans tenir comptes des éléments pourtant soumis à la défenderesse aura pour conséquence de séparer une mère de son enfant ;

Par ailleurs, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » ;

Il ressort de la décision attaquée que le requérant n'a pas été auditionné avant l'adoption de la décision querellée qui ne contient aucune motivation ;

Pourtant, en vertu du principe audi alteram partem, le Conseil d'Etat a dit pour droit que :

« Considérant qu'en vertu du principe audi alteram partem, les autorités dont les actes risquent de léser gravement les droits ou les intérêts de tiers sont obligées, afin de statuer en connaissance de cause, de les autoriser à leur faire connaître leur opinion et de leur accorder pour ce faire un délai suffisant; que, bien que ce principe général de droit trouve à s'appliquer en règle quand un acte est adopté en considération du comportement de la personne à laquelle il porte atteinte - ce qui n'est pas le cas dans la présente affaire -, l'application de ce principe général de droit peut être étendue, eu égard à sa finalité, à toute mesure susceptible de léser gravement une personne qu'elle soit prise ou non en relation avec son comportement » (CE, n° 168.653 du 8 mars 2007) ;

Ce droit est également garanti par l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne des droits de l'Homme :

« 1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions, organes et organismes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment :

a) Le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;

b) Le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires;

c) L'obligation pour l'administration de motiver ses décisions » ;

Selon la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union européenne, les principes consacrés par l'article 41 de la Charte s'appliquent non seulement aux institutions européennes mais également aux organes des Etats membres :

« 37. En vertu de ce principe les destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts doivent être mis en mesure de faire connaître utilement leur point de vue quant aux éléments sur lesquels l'administration entend fonder sa décision. A cet effet, ils doivent bénéficier d'un délai suffisant (voir, notamment, arrêts précités Commission/Lisrestal e.a., point 21, et Mediocurso/Commission, point 36).

38. Cette obligation pèse sur les administrations des Etats membres lorsqu'elles prennent des décisions entrant dans le champ d'application du droit communautaire, alors même que la législation communautaire applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité. » (CJUE, affaire C-349/07 du 18 décembre 2008, § 37 et 38) ;

La Cour de justice de l'Union européenne précise :

« 81. A cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union (voir, notamment, arrêts du 28 mars 2000, Krombach, C-7/98, Rec. p. 1-1935, point 42, et du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. 1-10369, point 36).

82. En l'occurrence, s'agissant plus particulièrement du droit d'être entendu dans toute procédure, lequel fait partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commission*, 322/81, Rec. p. 3461, point 7, et du 18 octobre 1989, *Orkem/Commission*, 374/87, Rec. p. 3283, point 32), il est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration.

83. Le paragraphe 2 dudit article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions. » ;

La décision d'éloignement rentre dans le champ d'application du droit européen et notamment de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil ;

Au regard de ces principes, la partie adverse aurait dû permettre à la partie requérante d'être entendue avant l'adoption de la décision querellée ;

Cette audition aurait permis notamment à la requérante d'attirer l'attention de la partie adverse sur l'application de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 à la décision d'OQT et à leur intégration et sa vie privée protégée par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme ;

À défaut d'audition, elle n'a pas pu faire part de ses observations en violation de son droit à la défense et audition préalable ;

Votre Conseil, dans un arrêt pris le 23 décembre 2021, dans l'affaire 251 238/VN, a rappelé toute l'importance de ce principe qui n'a pas été respecté au cas d'espèce ;

Pour l'ensemble de ces motifs également, le moyen est sérieux et fondé ;

VI. Quant à la demande en suspension

L'article 39/82 §2, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que « la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable » ;

La partie requérante considère que les moyens soulevés ci-avant sont sérieux et susceptibles de justifier l'annulation des actes attaqués ; 11 fait valoir que l'exécution immédiate de l'acte risque de lui causer le ou les préjudices graves difficilement réparables développés ci-après (art.32 RPCCE) ;

La partie requérante entend par ailleurs souligner que l'article 39/79 §1er, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 énonce que sauf accord de l'intéressé, aucune mesure d'éloignement du territoire ne peut être exécutée de manière forcée à l'égard de l'étranger pendant le délai fixé pour l'introduction du recours contre les décisions visées à l'alinéa 2, ni pendant l'examen de celui-ci, et de telles mesures ne peuvent être prises à l'égard de l'étranger en raison de faits qui ont donné lieu à la décision attaquée ;

La partie requérante estime que la situation de précarité administrative qui est la sienne actuellement est le fruit d'une décision contraire aux dispositions développées en terme de moyens ;

En ce qui concerne le risque, le Conseil d'Etat a déjà considéré à de nombreuses reprises que la violation d'un droit fondamental pouvait s'avérer constitutive in se du risque de préjudice visé à l'article 17 §2 de ses lois coordonnées (notamment arrêts n°56.106 du 30 octobre 1995, n°66.890 du 23 juin 1997, n°75.495 du 31 juillet 1998, n°78.120 du 14 janvier 1999, n°79.089 du 4 mars 1999) ;

En l'espèce, la décision attaquée risque, en conséquence, si son exécution n'est pas suspendue, d'entraîner pendant l'instance en annulation des conséquences importantes se révélant dans les faits, irréversibles ou difficilement réversibles au regard des effets qui pourraient s'attacher à l'annulation poursuivie en principal (C.E., n°85.108 du 4 février 2000 ; C.E., n° 109.334 du 15 juillet 2002 ; C.E., n° 109.459 du 17 juillet 2002) ;"

2.2.2. Met verwijzing naar het gestelde onder punt 2.1.2. bevat de tweede bestreden beslissing de feitelijke en juridische redenen waarom deze is genomen.

De tweede bestreden beslissing meldt de toepassing van artikel 7, 1, 2°, van de Vreemdelingenwet en verwijst naar het feit dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken. De Raad is van oordeel dat het volgende motief van de tweede bestreden beslissing beantwoordt aan de formele motiveringsplicht en correct is:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

De verzoekende partij weerlegt dit niet.

Bovendien worden de concrete redenen uiteengezet in de motieven van de eerste bestreden beslissing. Daarin vindt men terug waarom het legaal verblijf van de verzoekende partij is verstreken. Dit vindt ook steun in het administratief dossier, meer bepaald in de lezing van de aankomstverklaring en de bijlage 3 waar men leest dat de verzoekende partij slechts over een legaal verblijf beschikt tot 16 februari 2021. Daaruit volgt logischerwijze dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen de verzoekende partij precair in het land verblijft nu haar gezinsherenigingsaanvraag werd geweigerd, wat is verduidelijkt in de eerste bestreden beslissing, samen met de tweede bestreden beslissing op hetzelfde ogenblik ter kennis gegeven.

Het normdoel van de formele motivering is bereikt, nu uit het middel ook blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de tweede bestreden beslissing begrijpt en kent. De schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. De verzoekende partij voert in haar eerste onderdeel ook de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Zij verwijt de tweede bestreden beslissing zich hierover niet uit te spreken, maar geeft zelf geen concrete aanduidingen welk aspect van haar familiaal of privéleven ertoe leidt dat er sprake kan zijn van de schending ervan.

Zoals de verwerende partij correct opmerkt in haar nota met opmerkingen, kan nergens uit het administratief dossier afgeleid worden dat de verzoekende partij geconfronteerd is met een procedure tot erkenning van een kind en dat de tweede bestreden beslissing een scheiding veroorzaakt tussen moeder en kind.

Gevraagd ter terechtzitting of de verzoekende partij een kind heeft, antwoordt de advocaat van de verzoekende partij ontkennend.

Ook met betrekking tot haar privéleven reikt de verzoekende partij geen enkel concreet element aan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt evenwel in eerste instantie het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekende partij een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Ten overvloede, de Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid van haar zus, zijn niet aangetoond. Ook thans niet in het verzoekschrift.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, met name dat het "ander familielid" in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon, of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verschilt niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, namelijk een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Dit houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in. Het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan, hetgeen in dit geval bij een situatie van meerderjarige zussen vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verzoekende partij laat in haar tweede middel na elementen aan te reiken waaruit zou blijken dat een door artikel 8 beschermd gezinsleven en privéleven bestaat.

Er wordt nog opgemerkt dat uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht volgt.

2.2.4. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde motiveerde omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: hij heeft wel degelijk bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening gehouden met de gezondheidstoestand, het familieleven en het hoger belang van het kind.

Dit blijkt uit het volgende motief:

"Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist.

Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Uit het middel blijkt niet dat de verzoekende partij gezondheidsproblemen kent. Voorts blijkt uit het gestelde ter terechtzitting dat de verzoekende partij inderdaad geen kinderen heeft. Verder stelt de tweede bestreden beslissing correct dat geen bijzondere afhankelijkheidsbanden blijken met de referentiepersoon, de Spaanse zus van de verzoekende partij. Ook in het middel worden geen banden

van bijzondere afhankelijkheid voorgesteld. De verzoekende partij geeft niet concreet aan waarom zij afhankelijk is van haar meerderjarige zus en dit op een bijzondere wijze (zie ook punt 2.2.3.) terwijl al evenmin aangetoond werd dat zij een kerngezin vormde met haar zus vooraleer haar komst naar België.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.2.5. De verzoekende partij stelt dat, ook in het licht van de eerder besproken punten, dat zij niet werd gehoord en wijst naar de hoorplicht, zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en naar het beginsel '*audi alteram partem*'.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij werd gehoord. In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM was dit nochtans aangewezen. Immers uit beide artikelen volgt een onderzoeksplicht.

Wat het familieleven van verzoekende partij betreft, stelt de tweede bestreden beslissing correct vast dat de verzoekende partij niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon en dat de aangehaalde afhankelijkheidssituatie betwist is.

Verzoekende partij betwist thans niet meer dat zij geen kinderen heeft in België of dat zij gezondheidsproblemen kent. Zij stelt enkel dat geen rekening is gehouden met haar gezins- en familieleven, wat niet juist is, gelet op de hierboven weergegeven motieven van de tweede bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80), ook in het kader van artikel 41 van het Handvest

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad nagaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Meer bepaald omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

De concrete elementen die de verzoekende partij aanbrengt en waarvan zij meent dat ze tot een andere beslissing konden leiden, zijn de volgende:

- scheiding van kind;
- erkenningsprocedure van het kind;
- niet gehoord zijn;
- integratie en privéleven.

De verzoekende partij erkent inmiddels dat zij geen kind heeft en laat verder na concrete aanwijzingen te geven van elementen die zouden kenbaar gemaakt zijn indien het hoorrecht was uitgeoefend.

De verzoekende partij maakt met dergelijk betoog niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanbrengen van aard om de bestreden beslissing te wijzigen.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond. De schending van artikel 41 van het Handvest en van het beginsel '*audi alteram partem*' kan niet worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande is evenmin de verwijzing naar richtlijn 2008/115/EG dienstig temeer deze loutere verwijzing, zonder enige concrete aanduiding welke bepaling de verzoekende partij bedoelt, onontvankelijk is door het gebrek aan precisering.

De verwijzing naar het arrest nr. 251 238 is niet dienstig. Deze zaak handelt over een beroep, gericht tegen een beslissing van de commissaris-generaal.

2.2.6. Voor het overige volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij geen andere grief uit dan deze hierboven besproken.

De verzoekende partij toont derhalve evenmin aan dat er een manifeste beoordelingsfout is begaan, dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden of dat artikel 22 van de Grondwet is geschonden, alsook de artikelen 6 en 13 van het EVRM.

De Raad besluit dat het tweede middel, zo ontvankelijk, ongegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing(en) kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN